

[Wilhelm]

Alt i alt, overensstemmelsen mellem S og V er altdominerende. Det er da også værd at bemærke, at de har besluttet at frede hinanden i valgkampen. Anker Jørgensen har endda lige ud sagt, at han efter valget vil forhandle regeringsmuligheden med venstre, og han er ikke blevet modsagt.

De seneste forudsigelser om den økonomiske udvikling må have fjernet de sidste illusioner om, at man i den kapitalistiske verden var ved at få styr på krisen. Meget tyder på, at vi endnu kun har set begyndelsen. Det økonomiske råd og budgetdepartementet har sammenfaldende vurderinger. Både betalingsunderskuddet og arbejdsløsheden vil vokse kolossalt, så langt man kan se frem med blot en smule sikkerhed.

Nogle tager det som udtryk for, at den såkaldte indkomstpolitik er brudt sammen. Det er vi i VS ikke enige i. Indkomstpolitikken har faktisk fungeret efter hensigten. Den har aldrig primært haft det sigte at afbøde hverken arbejdsløsheden eller betalingsunderskuddet, men at skabe gunstigere vilkår for privatkapitalistisk foretagsomhed, og her har den faktisk resultater at fremvise.

Af den seneste OECD-rapport fremgår, at reallønnen i Danmark gennem 1977 og 1978 er faldet med 2,6 pct., medens den for OECD-området som helhed er steget med 2,9 pct. Det fremgår også, at lønomkostningerne pr. produceret enhed herhjemme er faldet med ½ pct., medens de for OECD-området som helhed er steget med godt 3 pct. Alligevel er danske eksportvarepriser steget så meget, at konkurrenceevnen siden 1970 systematisk er forringet i forhold til samtlige OECD-lande undtagen Schweiz og Østrig.

Det er således alle andre end lønarbejdere, som er skyld i og får andel i de høje priser, og for resten har disse priser, som viser, at lønreduktionen er tyvstjålet i andre led som renteindtægt eller avanceforøgelse f. eks., end ikke forhindret, at dansk eksportindustri har øget sin markedsandel i det sidste par år, stadig væk ifølge OECD-rapporten.

Kort sagt har indkomstpolitikken klart forbedret vilkårene for kapitalen. Arbejdsløsheden og betalingsbalanceunderskuddet vokser og vokser, men det er jo ikke kapitalens problem. Det er der andre som må betale. Betalingsbalanceunderskuddet og gældsætningen er et højst alvorligt problem set fra arbejderklassens synspunkt, men den anvend-

delse, de borgerlige og socialdemokratiet gør af det i den ideologiske offensiv, er netop ideologisk bestemt, alene vendt mod lønningerne. Hvem snakker f. eks. betalingsbalance, når der skal købes F-16 fly, når der skal propaganderes for atomkraftværker til 40 mia kr., når Nordsørigdommene på flere hundrede milliarder foræres væk til de multinationale, når staten støtter stærkt valutakrævende rationaliseringer, som kaster titusinder ud i arbejdsløshed, når der dekretes kommunale besparelser, som klart vil øge betalingsunderskuddet, eller når der som forleden gennemføres en devaluering til fordel for landbruget og for eksportindustrien, som med ét sæt forøger betalingsbalanceunderskuddet med ½-1 mia kr. på årsbasis?

I årevis har alle tilhængere af indkomstpolitikken indoktrineret befolkningen med den påstand, at bekæmpelse af arbejdsløsheden og bekæmpelse af betalingsbalanceunderskuddet gensidigt udelukkede hinanden. Foreløbig er det lykkedes at få dem begge to til at vokse, men når nu det økonomiske råd og budgetdepartementet forudser, at både arbejdsløsheden og betalingsbalanceunderskuddet næsten vil fordobles i de kommende tre år, så må man nok spørge og specielt spørge socialdemokratiet: hvordan vil man prioritere? Vil man gøre noget ved beskæftigelsen med det resultat, at betalingsbalanceunderskuddet bliver endnu større end de forudsagte 26-27 mia kr. i 1983, eller vil man gøre noget ved underskuddet med det resultat, at arbejdsløsheden bliver endnu større end de forudsagte 260.000 heltidsledige i 1983? At man ikke kan afhjælpe det ene uden at forværre det andet, er jo et uundgåeligt træk ved en krisebekæmpelse, der helt og holdent foregår på grundlag af den kapitalistiske markeds mekanisme, og socialdemokratiet har hidtil ikke villet forholde sig til noget som helst, som blot det allermindste bryder med denne markeds mekanisme.

Det er i øvrigt interessant at se, at den borgerlige økonomis ophøjede mystifikation, de såkaldte vismænd, helt er ophørt med at give anvisninger på noget som helst, men andre steder er det fremdeles indkomstpolitikken man klynger sig til. Det gælder firkløveret såvel som den visne rose.

Lad os så da se en gang, hvor meget der skal til af lønreduktioner, før det batter noget efter deres eget udsagn. Industrirådet har